

EENIGE jaren waren kalm en vreedzaam voorbijgegaan. Robin Hood verborg zich nog altijd met zijn vrouw en zijn mannen in het woud. Ze werden niet langer zoo hardnekkig achtervolgd en leefden rustig en tevreden.

Koning Hendrik II stierf vrij plotseling. Het nieuws van zijn dood wekte groote opschudding onder de vrije mannen uit het woud. Immers, van Koning Hendrik hadden ze nooit veel te verwachten gehad. Hij bekommerde zich weinig of niet om het lot van de verdrukte Saksen en was als Normandiër natuurlijk een vriend van de Normandiërs. Bemoeide hij zich met de Saksen, dan was het om een van de Normandische heeren het recht te geven zich de eigendommen van een hunner toe te eigenen. Het was veel gemakkelijker zijn getrouwe edellieden op die manier rijk te maken dan ze te bedenken met giften en geschenken, die uit eigen kas moesten komen.

Koning Hendrik was dus dood en hij zou opgevolgd worden door een van zijn zoons, Richard namelijk, die bekend stond als een goed, edelmoedig en vooral dapper man. Hij kende geen vrees en had zich reeds in talrijke oorlogen en tornooien op schitterende wijze onderscheiden. Hij hield van avonturen, die hem, omdat hij zoo sterk was, steeds overwinningen brachten. Daarom had men hem Richard Leeuwenhart genoemd.

Nieuwe hoop laaide op in het hart van Robin. Hij sprak er over met Marian.

— Ik ben van plan opnieuw voor mijn rechten op te komen. Ik ben toch graaf van Huntingdon en als dusdanig wil ik erkend worden. Richard Leeuwenhart zal naar mij luisteren. Hij is een rechtvaardig vorst.

— Hij is een Normandiër, zei Marian, die bij haar man eerst geen vergeefsche hoop wilde voeden.

— Dat is waar, gaf Robin toe, maar zie, de wijze, waarop hij vecht en opkomt voor eigen rechten, geeft me de overtuiging, lieve Marian, dat hij ook tegenover anderen onrecht zal willen herstellen.

— Ge zult wel het beste weten, wat gij doen moet, antwoordde de zachte vrouw van den hoofdman uit het woud. En

feitelijk hebt ge gelijk, Robin. Daarbij, eenmaal in uw rechten hersteld, zult ge nog veel meer kunnen doen voor onze makkers hier.

— En dat zal ik ook, beloofde Robin.

Maar voor Robin Hood zijn plannen kon verwezenlijken bereikte een tweede nieuws het woud. Het klonk als een donderslag in de ooren van Robin Hood. Richard Leeuwenhart, gedreven door zijn zucht naar avontuur, zou deelnemen aan de kruistochten. Hij was reeds vertrokken naar het Heilig Land. Het bestuur van zijn land had hij overgelaten aan zijn broeder, prins Jan, die nu optrad als regent.

— Nu is alles weer verloren, zei Robin mismoedig tot zijn jonge vrouw. Van prins Jan hebben we niets goeds te verwachten. Hij is wispelturig, spilziek en heeft een slecht karakter. Weet ge dat hij vroeger eens een complot heeft gesmeed tegen zijn eigen vader, Koning Hendrik ? Prins Jan zal zijn vriendjes wel de handen willen smeren. Er zal weer alleen plaats zijn voor de Normandiërs en heelemaal geen voor ons.

— Zoudt ge het toch niet eens beproeven, opperde Marian. Ge strijdt voor een rechtvaardige zaak.

Maar Robin schudde het hoofd.

— Neen, zei hij. We doen beter te wachten op den terugkeer van Richard Leeuwenhart. Zoolang zullen we blijven, wat we zijn : de vrije mannen uit het woud. Zijn we soms niet gelukkig zoo, Marian ?

En met zachte oogen keek Robin neer op zijn jonge vrouw.

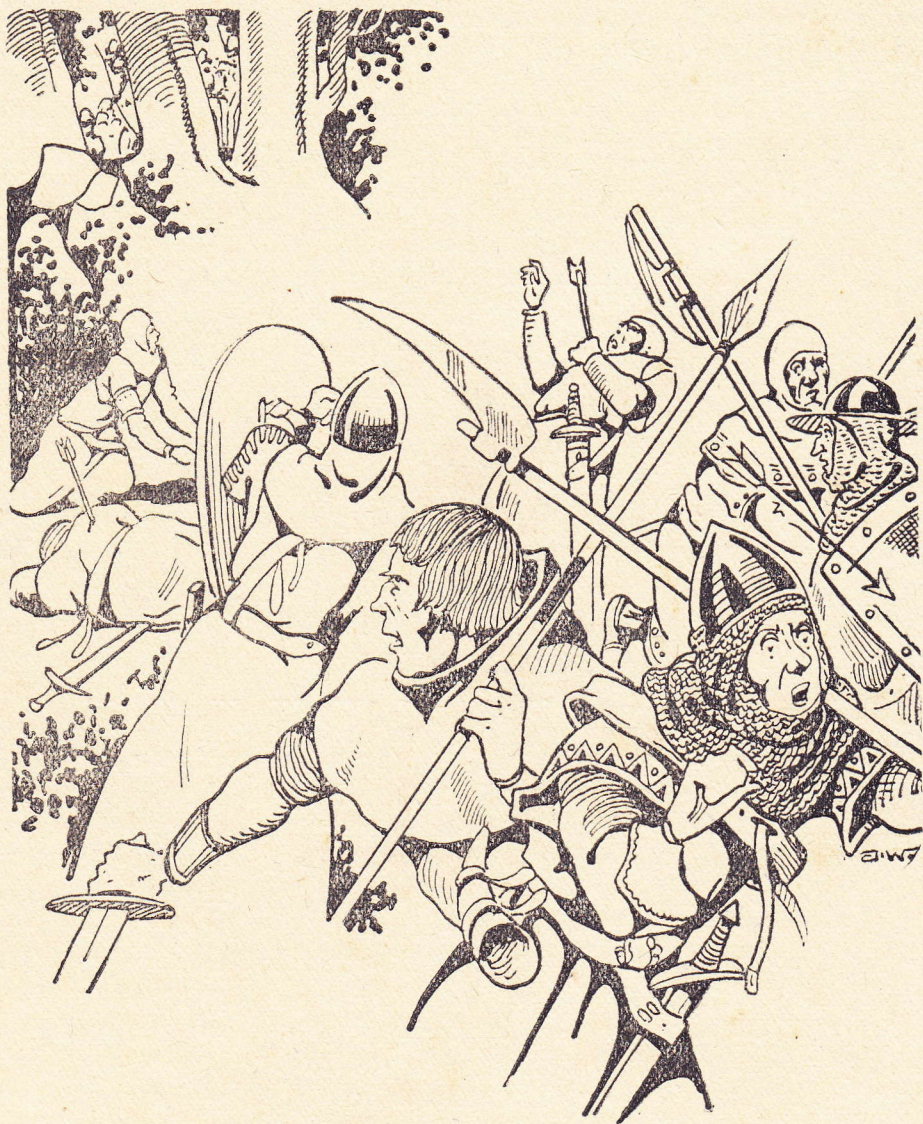
— Dat zijn we, gaf Marian toe, terwijl ze haar man heel vriendelijk toelachte.

... ..

Doch niet langer gingen de dagen vreedzaam voorbij. Een rijk edelman, die door het woud trok, werd door Robins mannen aangehouden. Volgens de gewoonte werd hij uitgenoodigd tot het middagmaal, en moest hij dat duur betalen.

De edelman zwoer wraak te nemen. Bij zijn thuiskomst riep hij enkele machtige Normandische heeren te samen en verhaalde zijn wedervaren. De heeren besloten nu eens en voor goed een einde te stellen aan Robin Hoods heerschappij. Het Sherwood-woud was echter wild en uitgestrekt en het bood een veilige schuilplaats aan Robin en zijn mannen. Ze vreesden den vijand niet. Wel werden ze weer voorzichtiger en wisselden ze van tijd tot tijd van verblijfplaats. Vrouwen en kinderen werden ondergebracht in de verst-verwijderde schuilhoeken.

Robin trok er met zijn mannen op uit en even hardnekkig als eenige jaren geleden, bonden ze den strijd aan tegen de kleine troepen soldaten, die dikwijls het woud doorkruisten, in de hoop het kamp van Robin Hood te ontdekken. Er vonden verscheidene schermutselingen plaats, maar Robin bewees, dat hij en zijn mannen nog even sterk te duchten waren als vroeger, toen zij te kampen hadden tegen baron Fitz-Alwine. Robins boog was zijn machtigste wapen. Een pijl, dien hij richtte, mis-

te nimmer zijn doel, wat zijn vijanden steeds tot hun schade ondervonden.

Maar 's avonds, als hij rustig bij het vuur zat met zijn getrouwen, sprak hij vaak over de toekomst.

— Als Richard Leeuwenhart maar eenmaal terugkomt, zei hij, dan zullen er andere tijden aanbreken.

En in die hoop leefden ze verder, vervolgd en opgejaagd als wilde dieren, strijdend voor hun vrijheid en hun rechten : de vrije mannen uit het woud.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158